

UZASADNIENIE

E. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty w wysokości 10 500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 lipca 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 01 września 2015 roku w miejscowości S. kierująca pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) Z. C. wymusiła pierwszeństwo i doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez S. K.. W wyniku przedmiotowego zdarzenia obrażeń w postaci złamania górnych blaszek granicznych trzonów kręgow L3 i L4 i stłuczenia klatki piersiowej doznała pasażerka pojazdu marki O. (...) – E. K.. Powódka wskazała, że pojazd sprawcy zdarzenia posiadał ubezpieczenie w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Po wypadku poszkodowaną przewieziono do Szpitala Miejskiego nr (...) w G.. Na izbie przyjęć po przeprowadzeniu badań diagnostycznych i specjalistycznych konsultacji rozpoznano u niej złamanie górnych blaszek granicznych trzonów kręgow L3 i L4 i stłuczenie klatki piersiowej. Została skierowana na Oddział (...) Urazowo – Ortopedycznej, gdzie przebywała do 03 września 2015 roku. Względem E. K. zastosowano kurację farmakologiczną i ortezę lędźwiową. Dalsze leczenie powódka kontynuowała w trybie ambulatoryjnym. W dniu 05 października lekarz założył powódce gorset unieruchamiający na 6 tygodni. Powódka wskazała, że odczuwała duży dyskomfort w codziennym funkcjonowaniu i wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego. Każdy ruch powodował u niej ból i dyskomfort. Z uwagi na ból kręgosłupa nie mogła dźwigać, schylać się ani wykonywać gwałtownych ruchów. Nie potrafiła także wypocząć, gdyż ból kręgosłupa uniemożliwiał znalezienie odpowiedniej pozycji do snu i wypoczynku. W codziennych obowiązkach zmuszona była korzystać z opieki najbliższych. E. K. zaznaczyła, że przed wypadkiem prowadziła aktywny tryb życia i dorabiała do emerytury. Konieczność oszczędzania kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, chodzenie w gorsecie unieruchamiającym nie pozwoliło jej na podjęcie dodatkowych obowiązków. Powódka czuła się nieprzydatna i bezużyteczna. Żyła w ciągłym stresie, obawiała się, że już nigdy nie powróci do pełnej sprawności ruchowej. Ponadto jej sytuacja życiowa znacznie się pogorszyła z racji braku możliwości podjęcia dodatkowej pracy zarobkowej. U E. K. nadal występują dolegliwości bólowe, które nie pozwalają zapomnieć jej o zdarzeniu drogowym z dnia 01 września 2015 roku. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał na rzecz powódki kwotę 4 500 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienie fizyczne i krzywdę moralną w związku z wypadkiem z dnia 01 września 2015 roku. Pozwany ocenił doznany przez powódkę uszczerbek na zdrowiu na 3%. Dochodzone niniejszym pozwem dalsze zadośćuczynienie w kwocie 10 500 zł jest adekwatne do charakteru i rozmiaru szkody, stanowi wartość odpowiednią do doznanej krzywdy, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych w związku z doznanymi obrażeniami i rozstrojem zdrowia.

W odpowiedzi pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że w trakcie postępowania zbadał poszkodowaną, jak też dokonał szczegółowej analizy przedstawionej mu dokumentacji medycznej. Na jej podstawie stwierdził, że w chwili wypadku powódka będąc pasażerką samochodu doznała urazu kręgosłupa lędźwiowego. W ocenie pozwanego doznane przez powódkę obrażenia ciała wynoszą 3% uszczerbku na zdrowiu. Wobec takich ustaleń, jak i braku jakichkolwiek informacji o rehabilitacji i poniesionych kosztach związanych z leczeniem, pozwany wypłacił poszkodowanej tytułem zadośćuczynienia kwotę w wysokości 4 500 zł. Dalej idące roszczenie powódki należy uznać za nadmiernie wygórowane. Pozwany zakwestionował również zasadność dochodzenia odsetek z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 01 września 2015 roku w miejscowości S. kierująca pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) Z. C. wymusiła pierwszeństwo i doprowadziła do zderzenia z pojazdem marki O. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez S. K.. Pasażerem samochodu osobowego marki O. (...) była E. K..

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: notatka urzędowa z wypadku drogowego (k. 9-10)/

W chwili zdarzenia samochód sprawcy wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w W..

/okoliczności bezsporne/

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przewieziona do Szpitala Miejskiego nr (...) w G.. Na izbie przyjęć po przeprowadzeniu badań diagnostycznych i specjalistycznych konsultacji rozpoznano u niej złamanie górnych blaszek granicznych trzonów kręgow L3 i L4 oraz stłuczenie klatki piersiowej. Powódka została skierowana na Oddział (...) Urazowo – Ortopedycznej, gdzie przebywała do 03 września 2015 roku. Następnie E. K. została wypisana z zaleceniami kontroli w (...), dalszego leczenia w trybie ambulatoryjnym, oszczędnego trybu życia, unikania obciążenia kręgosłupa, utrzymania ortozy ok. 6-8 tygodni do czasu wygojenia złamania oraz zażywania środków przeciwbólowych.

Dalsze leczenie powódka kontynuowała w trybie ambulatoryjnym. W dniu 17 maja 2016 roku powódka otrzymała zlecenie rehabilitacji.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: karta informacyjna (k. 11, 12, 13-14), dokumentacja medyczna (k. 15-23)/

Bezpośrednio po wypadku powódka odczuwała duży dyskomfort w codziennym funkcjonowaniu i wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego. Nie mogła dźwigać, schylać się ani wykonywać gwałtownych ruchów. Nie potrafiła wypocząć, gdyż ból kręgosłupa uniemożliwiał jej znalezienie odpowiedniej pozycji do snu. W codziennych obowiązkach zmuszona była korzystać z opieki najbliższych, w tym z pomocy córki. Podupadła na zdrowiu fizycznym i psychicznym. Przed wypadkiem powódka prowadziła aktywny tryb życia i dorabiała do emerytury. Konieczność oszczędzania kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego nie pozwoliło jej na podjęcie dodatkowych obowiązków. U E. K. nadal występują dolegliwości bólowe. Do chwili obecnej w niektórych czynnościach dnia codziennego, takich jak zakupy, sprzątanie, pomaga jej córka.

E. K. w chwili wypadku miała 63 lata.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka I. S. (k. 51-51v), przesłuchanie powódki (k. 51v)/

Powódka w dniu 17 grudnia 2015 roku zgłosiła szkodę pozwanemu, który zarejestrował ją pod nr (...). Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym pozwany uznał, że u powódki występuje 3% uszczerbek na zdrowiu i tym samym decyzją z dnia 08 stycznia 2016 roku przyznał na jej rzecz kwotę w wysokości 4500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę w wysokości 100 zł tytułem kosztów leczenia. Powódka odwołała się od powyższej decyzji, jednak pozwany w piśmie z 28 lipca 2017 roku podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: decyzja z dn. 08.01.2016r. (k. 24-25), pismo z dn. 28.07.2017r. (k. 26-27), opinia kompleksowa (k. 28-32), protokół badania (k. 33-34), akta szkody znajdujące się na płycie CD (k. 59)/

Rodzaj doznanych przez powódkę obrażeń ciała nie miały charakteru uszkodzeń wysokoenergetycznych. Powódka doznała izolowanego uszkodzenia szkieletu osiowego, którego skutkiem było złamanie górnych blaszek granicznych trzonów L3 i L4. Uraz ten nie powodował znaczącej deformacji trzonów kręgowych. Nie powodował uszkodzenia struktur nerwowych. Nie stwierdzono objawów korzeniowych. Doznane przez nią obrażenia ciała wymagały leczenia farmakologicznego i stosowania przez kilka tygodni ortozy – pasa lędźwiowego. Leczenie ortopedyczne zakończono w grudniu 2016 roku. Po tym czasie powódka korzystała z leczenia w Poradni Reumatologicznej. W związku ze zdarzeniem z dnia 01 września 2015 roku u powódki występuje 6% długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Czynnikiem sprzyjającym złamaniom trzonów kręgowych była, w ocenianym przypadku osteoporoza,

udokumentowana badaniami diagnostycznymi i leczona od 2016 roku farmakologicznie w Poradni reumatologicznej. Okresowy rozstrój zdrowia powódki uznać należy za umiarkowany. Spowodowany był stopniowo ustępującymi dolegliwościami bólowymi kręgosłupa lędźwiowego i związaną z nimi dysfunkcją czynnościową. Następstwem urazu kręgosłupa lędźwiowego był stopniowo ustępujący zespół bólowy szkieletu osiowego. Leczenie ortopedyczne następstw urazu trwało około 4 miesięcy. Po tym czasie powódka odzyskała dobrą sprawność fizyczną. Wynik czynnościowy leczenia uznać należy za korzystny. W okresie kilku tygodni po wypadku powódka musiała korzystać z pasa lędźwiowego i prowadzić oszczędzający tryb życia. Wymagała okresowo pomocy osób trzecich w realizacji części codziennych czynności życiowych.

Zmiany chorobowe występujące u powódki (dyskopatia, osteoporoza) uznawane są za normę w grupie wiekowej osób powyżej 60 roku życia. W ocenianym wypadku uraz nie spowodował dolegliwości o charakterze korzeniowym wywołanych uciskiem nerwów rdzeniowych. Dolegliwości spowodowane były obecnością złamań. Ich nasilenie zmniejszało się w miarę postępu gojenia. Dlatego też stwierdzony procentowy uszczerbek na zdrowiu jest następstwem zdarzenia drogowego. Nie jest skutkiem zaburzeń metabolicznych układu kostnego lub zmian zwyrodnieniowych szkieletu osiowego.

/dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii (k. 63-70), opinia uzupełniająca (k. 106-108)/

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powódka dochodziła od pozwanego, jako podmiotu odpowiedzialnego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów, zadośćuczynienia stanowiącego następstwo wypadku spowodowanego przez Z. C..

Podstawę prawną odpowiedzialności cywilnej bezpośredniego sprawcy szkody stanowi art. 436 § 1 k.c. Postawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powołanej ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W sprawie bezspornym była odpowiedzialność pozwanej. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był u niej w zakresie OC posiadaczy pojazdów.

Pozwana kwestionowała jedynie wysokość dochodzonego zadośćuczynienia w wysokości 10 500 złotych, ponad wypłacone już powódce 4 500 zł.

Podstawą rozstrzygnięcia o zadośćuczynieniu jest art. 445 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Kryteria, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, to przede wszystkim stopień cierpien fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, liczba i czasookres pobytów w szpitalach, liczba i stopień inwazyjności ewentualnych zabiegów medycznych, nasilenie i czas trwania dolegliwości bólowych, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), wiek poszkodowanego, rodzaj

wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury. Należy podkreślić, iż przy określaniu wysokości zadośćuczynienia trzeba mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy. Zadośćuczynienie z art. 445 § 1 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 listopada 2018 r., I ACa 419/18, LEX nr 2610087).

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że E. K. doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6%. Powódka doznała izolowanego uszkodzenia szkieletu osiowego, którego skutkiem było złamanie górnych blaszek granicznych trzonów L3 i L4. Uraz ten nie spowodował znaczącej deformacji trzonów kręgowych ani uszkodzenia struktur nerwowych. Doznane przez powódkę obrażenia ciała wymagały leczenia farmakologicznego i stosowania przez kilka tygodni ortezy – pasa lędźwiowego. Leczenie ortopedyczne następstw urazu trwało około 4 miesięcy. W tym czasie powódka musiała prowadzić oszczędzający tryb życia. Wymagała okresowo pomocy osób trzecich w realizacji części codziennych czynności życiowych. Leczenie ortopedyczne zakończono w grudniu 2016 roku.

Zmiany chorobowe występujące u powódki (dyskopatia, osteoporoza) uznawane są za normę w grupie wiekowej osób powyżej 60 roku życia. W ocenianym wypadku uraz nie spowodował dolegliwości o charakterze korzeniowym wywołanych uciskiem nerwów rdzeniowych. Dolegliwości spowodowane były obecnością złamań. Ich nasilenie zmniejszało się w miarę postępu gojenia, a szacowany długotrwały uszczerbek na zdrowiu nie jest skutkiem zaburzeń metabolicznych układu kostnego lub zmian zwyrodnieniowych szkieletu osiowego.

Oceniając wysokość należnego zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze fakt, że powódka nadal odczuwa ból kręgosłupa. Taka niedogodność nie pojawiała się u niej przed zdarzeniem. Do chwili obecnej nie może dźwigać przedmiotów o masie większej niż 2 kg, robić samodzielnie większych zakupów. Zmuszona była porzucić zatrudnienie, z którego dochody były znaczącym dodatkiem do pobieranego przez nią świadczenia emerytalnego.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności faktyczne wskazują, że zasadnym jest przyznanie E. K. dodatkowego zadośćuczynienia w kwocie 7 500 zł, ponad wypłacone już 4 500 zł. Stanowić ono będzie dla powódki odczuwalną wartość ekonomiczną i pomoże wynagrodzić doznane cierpienia psychiczne i fizyczne.

W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone jako niezasadne.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Zgłoszenie roszczeń do ubezpieczyciela nastąpiło w dniu 17 grudnia 2015 roku. Skoro zakład ubezpieczeń winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, należało przyjąć, że żądanie pozwu zasądzenia odsetek od dnia 29 lipca 2017 roku jest w pełni zasadne. W międzyczasie nie pojawiły się nowe okoliczności faktyczne świadczące o doznanej przez powódkę dalszej szkodzie, co mogłoby być podstawą do zasądzenia należności ubocznych od późniejszej daty.

O kosztach postępowania w punkcie 3 wyroku orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi powódkę w 29 %, a pozwaną w 71%. Na koszty powódki składa się opłata od pozwu – 525 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 800 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powódki – 3600 zł, zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.). Na koszty pozwanej składa się opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej – 3600 zł, zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) oraz wykorzystana zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 379,49 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę w wysokości 2 349,84 zł.

Sędzia Joanna Zachorowska

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego;

- odnotować urlop S.Ref. w dniach 13-30.8.2020 r.;

- kal.: 14 dni

Dnia 8.9.2020 r.